

Въ съседния дворъ една бабичка съ разкопчана бѣла риза, седнала подъ харманската круша, кърпи съ губерка голѣмъ козленъ чувалъ, опустосва го, гълчи му, и гледа докжде е стигнала сѣнката на крушата, и време ли е да подкладе гърнето. Задъ гърба ѝ русоглавото момиченце,

Есень

което повече отъ часъ надува гайдата, сега стои притихнало въ кринчето. Не смѣе да шавне — направило е нѣщо.

Отъ крушата се отронва жълтъ листъ, премѣта се изъ въздуха, пада на земята и почва да трепери.

Нощемъ

Нощта е озарена отъ много едри звезди. Тънкорога месечина и огньове по белянкитѣ. До късно сѣнътъ, като старъ пехливанинъ, се бори съ врѣвата и не може да я събори на земята. Гласове на кучета, които избухватъ буйно, щомъ